

fusionens gennemførelse ganske vist ikke kræver aftale med kreditorer, men at visse kreditorer skal være fyldestgjort som betingelse for, at fusionen kan træde i kraft.

Som nævnt i bemærkningerne til § 134 c afgøres kreditorernes retsstilling ved fusion i en erklæring efter § 134 c, stk. 4.

I de tilfælde, hvor det i erklæringen ikke antages, at forringelse af kreditorernes stilling i det enkelte selskab indtræder, skal aktieselskabsregisteret ved bekendtgørelse om modtagelsen af erklæringen ikke henlede disse kreditorers opmærksomhed på rettighederne efter §§ 134 e og 134 g. Ifølge forslaget § 134 g, stk. 1, har sådanne kreditorer heller ikke adgang til at anmelde fordringer i selskabet. Disse regler gælder såvel i ophørende selskaber som i det fortsættende selskab, og man har således valgt ikke at udnytte den i art. 13, stk. 3, værende mulighed for forskelsbehandling, jfr. ovenfor. Kreditorer, der kan anmelde fordringer efter § 134 g, stk. 1, har adgang til ved skifteretten at få prøvet spørgsmål om sikkerhed, herunder tilfælde, hvor selskabet gør gældende, at fordringen allerede er særligt sikret i medfør af § 134 g, stk. 1 eller stk. 3.

Det er i § 134, stk. 2, udtrykkeligt bestemt, at anmeldelsesretten omfatter såvel uforfaldne som forfaldne fordringer. Fordringer, der er forfaldne på anmeldelsestidspunktet kan altid søges fyldestgjort i de enkelte selskaber, eftersom fusionen endnu ikke er trådt i kraft på dette tidspunkt. Beskultesregler ved fusion vedrører derfor normalt kun uforfaldne fordringer, jfr. ovenfor om principperne om universalsuccession og debitorskifte, og bestemmelsen om, at der for anmeldte, forfaldne fordringer kan kræves fyldestgørelse, tjener alene til at præcisere, at fordringer, hvorom retssag om f. eks. forfaldstidspunktet verserer, og som derfor ikke indfries, kan anmeldes på samme måde som ikke-forfaldne fordringer.

Fusionen kan ikke gennemføres før kreditor på grundlag af en eventuel dom har fået sikkerhed eller eventuel fyldestgørelse, jfr. bemærkningerne til § 134 h.

I bestemmelsens stk. 3 er opstillet en formodningsregel for de tilfælde, hvor sikkerhedsstillelse er hjemlet ved særlig lov, herunder navnlig bank- og sparekasseloven og lov om forsikringsvirksomhed.

Fusionsdirektivet indeholder i art. 32, stk. 3, en undtagelsesbestemmelse, hvorefter medlemsstaterne kan undlade at anvende direktivets art. 13 på indehavere af masse gældsbreve og andre værdipapirer, der kan konverteres til aktier, hvis emissionsbetin-

gelserne er fastlagt før lovens ikrafttræden og indeholder angivelse af indehaverens stilling i tilfælde af fusion. Det er ikke fundet fornødent at optage denne bestemmelse i forslaget, idet den må antages at være af meget begrænset betydning.

Til § 134 h.

Direktivets art. 19, stk. 1, bestemmer, at alle retsvirkningerne af fusionen skal indtræde samtidigt.

Spørgsmålet om, hvornår fusionen træder i kraft, er overladt til medlemsstaternes egen lovgivning, jfr. direktivets art. 17.

Forslagets § 134 h, stk. 1, bestemmer, at fusionen træder i kraft, når den er besluttet i alle de fusionerende selskaber, hvad enten beslutningen træffes af generalforsamlingen eller af bestyrelsen. Af hensyn til kreditor- og aktionærbeskyttelsen efter §§ 134 f og g, skal krav ifølge disse bestemmelser være afgjort, før fusionens retsvirkninger kan indtræde. Dette betyder, at fusionen i mange tilfælde ikke kan gennemføres, når sag om disse krav verserer. Uanset indholdet af erklæringen efter § 134 c, stk. 4, og uanset om aktionærer fremsætter krav i anledning af fusionen, kan retsvirkningerne ikke indtræde før en måned efter, at betingelserne i bestemmelsens stk. 1, nr. 1-3 i øvrigt er opfyldt. Denne regel skal sikre kreditorerne i ekstraordinære tilfælde. Det fremgår endvidere af forslaget, at det eller de ophørende selskabers formue fra tidspunktet for fusionens ikrafttræden anses for overgået som helhed til det fortsættende selskab, idet det eller de ophørende selskaber samtidig opløses, og aktionærerne bliver aktionærer i det fortsættende selskab. Denne virkning indtræder dog ikke i det omfang aktionærerne eller anpartshaverne i ophørende selskaber vederlægges fuldt ud kontant ifølge fusionsplanen.

Direktivets art. 19, stk. 2, foreskriver, at aktier i det ophørende selskab ikke kan ombyttes med aktier i det fortsættende selskab, når de ejes af det fortsættende selskab eller det ophørende selskab selv. Direktivets bestemmelser omfatter også aktier, der besiddes af en person, der handler i eget navn, men for selskabets regning.

Aktieselskabsloven behandler ikke udtrykkeligt spørgsmålet om annullering af de aktier i et ophørende selskab, som besiddes af de fusionerende selskaber, men har forudsat, at sådanne aktier ikke ombyttes med aktier i det fortsættende selskab.

For så vidt angår aktier, der besiddes af en person, der handler i eget navn, men for selskabets regning, skal det bemærkes, at det følger af dansk